

Верховний
Суд

Касаційний господарський суд

Актуальна судова практика Верховного Суду в справах про банкрутство

- Олександр Банасько
- Суддя судової палати для розгляду справ про банкрутство Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду

21 жовтня 2019 року введено в дію Кодекс України з процедур банкрутства (далі – Кодекс), а Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (далі – Закон) втратив свою чинність.

Господарським судам необхідно здійснювати розгляд справ про банкрутство відповідно до нових правил передбачених Кодексом.

(див. пункти 2, 4 Прикінцевих та перехідних положень Кодексу)

Тлумачення пункту 4 Прикінцевих та перехідних положень КУзПБ приводить до висновку, що законодавцем за темпоральним критерієм визначено пряму дію норм КУзПБ та їх застосування при розгляді справ про банкрутство незалежно від дати відкриття провадження у справі про банкрутство, за винятком справ, які на день введення в дію цього Кодексу 21.10.2019 перебувають на стадії санації.

Частиною другою статті 7 Кодексу передбачено концентрацію розгляду господарським судом у межах справи про банкрутство всіх майнових спорів за участю боржника незалежно від того, якою стороною спору він є (відповідачем чи позивачем) і це вимоги до боржника або його позови про витребування майна, відшкодування шкоди тощо.

На відміну від Закону, положеннями Кодексу не встановлено жодних винятків щодо спорів, розгляд яких концентрується в межах справи про банкрутство.

З введенням в дію Кодексу Велика Палата Верховного Суду у своїх постановках дійшла висновку, що розгляд всіх майнових спорів, стороною в яких є боржник у справі про банкрутство, повинен відбуватися саме і виключно господарським судом, у провадженні якого перебуває справа про банкрутство, в межах цієї справи (*постанови ВП ВС від 15.01.2020 по справі № 607/6254/15-ц, від 28.01.2020 по справі № 50/311-б*).

Постанова ВП ВС від 28.01.2020 у справі № 50/311-б

43. У цій справі з позовом до суду звернувся боржник - ПАТ "Київський завод гумових та латексних виробів", відповідачами за цим позовом є фізичні особи, а предметом позову є вимога щодо витребування майна з чужого незаконного володіння та визнання права власності.

48. Звідси Велика Палата Верховного Суду зазначає, що позовні вимоги ПАТ "Київський завод гумових та латексних виробів" - боржника, стосовно якого відкрито провадження у справі про банкрутство, мали розглядатися із врахуванням суб'єктного складу сторін, предмета спору та характеру правовідносин в порядку цивільного судочинства.

49. За таких обставин висновки судів попередніх інстанцій про те, що цей спір не підлягає розгляду в порядку цивільного судочинства, а належить до повноважень суду господарської юрисдикції та має вирішуватися господарським судом у межах справи про банкрутство без порушення нових справ, є помилковими.

50. Проте Велика Палата Верховного Суду звертає увагу на те, що після ухвалення оскаржуваних судових рішень законодавство було змінено, зокрема 21 жовтня 2019 року набрав чинності Кодекс України з процедур банкрутства від 18 жовтня 2018 року N 2597-VIII.

51. У пункті 4 Прикінцевих та перехідних положень Кодексу України з процедур банкрутства встановлено, що з дня введення в дію цього Кодексу подальший розгляд справ про банкрутство здійснюється відповідно до положень цього Кодексу незалежно від дати відкриття провадження у справі про банкрутство, крім справ про банкрутство, які на день введення в дію цього Кодексу перебувають на стадії санації, провадження в яких продовжується відповідно до Закону про банкрутство.

52. Відповідно до частини першої статті 7 Кодексу України з процедур банкрутства спори, стороною в яких є боржник, розглядаються господарським судом за правилами, передбаченими Господарським процесуальним кодексом України, з урахуванням особливостей, визначених цією статтею.

53. Господарський суд, у провадженні якого перебуває справа про банкрутство, в межах цієї справи вирішує всі майнові спори, стороною в яких є боржник; спори з позовними вимогами до боржника та щодо його майна; спори про визнання недійсними результатів аукціону; спори про визнання недійсними будь-яких правочинів, укладених боржником; спори про повернення (витребування) майна боржника або відшкодування його вартості відповідно; спори про стягнення заробітної плати; спори про поновлення на роботі посадових та службових осіб боржника; спори щодо інших вимог до боржника. Склад учасників розгляду спору визначається відповідно до Господарського процесуального кодексу України. Господарський суд розглядає спори, стороною в яких є боржник, за правилами, визначеними Господарським процесуальним кодексом України. За результатами розгляду спору суд ухвалює рішення. У разі якщо відповідачем у такому спорі є суб'єкт владних повноважень, суд керується принципом офіційного з'ясування всіх обставин у справі та вживає визначених законом заходів, необхідних для з'ясування всіх обставин у справі, у тому числі щодо виявлення та витребування доказів, з власної ініціативи (частина друга статті 7 Кодексу України з процедур банкрутства).

Постанова ВП ВС від 28.01.2020 у справі № 50/311-б (Продовження)

54. Згідно з частинами першою - третьою статті 3 Господарського процесуального кодексу України (у редакції, чинній на час касаційного перегляду) судочинство в господарських судах здійснюється відповідно до Конституції України, цього Кодексу, Закону України "Про міжнародне приватне право", Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом", а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Судочинство у господарських судах здійснюється відповідно до закону, чинного на час вчинення окремої процесуальної дії, розгляду і вирішення справи.

55. Тобто законодавець указав, що у Законі України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом" містяться процесуальні норми, які передбачають особливості розгляду справ указаної категорії.

56. Закон N 2343-XII втратив чинність з 21 жовтня 2019 року, з набранням чинності Кодексом України з процедур банкрутства.

57. Відтак можна зробити висновок, що вказаний Кодекс України з процедур банкрутства передбачає також особливості розгляду справ про банкрутство, що і підтверджено у статті 7 цього Кодексу.

58. Відповідно до частини третьої статті 3 Господарського процесуального кодексу України судочинство у господарських судах здійснюється відповідно до закону, чинного на час вчинення окремої процесуальної дії, розгляду і вирішення справи. Водночас Велика Палата Верховного Суду бере до уваги, що в разі скасування судових рішень із закриттям провадження у цій справі позивач буде змушений знову звернутися до суду тієї ж самої юрисдикції. Тому виходячи з принципу процесуальної економії Велика Палата Верховного Суду вважає можливим визначити юрисдикцію у цій справі виходячи з процесуального законодавства, чинного на час касаційного розгляду, тобто застосувати норми Кодексу України з процедур банкрутства.

59. Частина друга статті 7 Кодексу України з процедур банкрутства визначає підсудність спорів одному господарському суду, який акумулює усі майнові вимоги за участю боржника.

60. Таким чином, з огляду на положення законодавства України, чинного на момент розгляду справи Великою Палатою Верховного Суду, розгляд усіх майнових спорів, стороною в яких є боржник у справі про банкрутство, повинен відбуватися саме і виключно господарським судом, у провадженні якого перебуває справа про банкрутство, в межах цієї справи.

61. Така правова позиція відповідає висновкам Великої Палати Верховного Суду, викладеним у її постанові від 15 січня 2020 року у справі N 607/6254/15-ц (провадження N 14-404цс19), відступати від яких правових підстав немає.

Постанова ВП ВС від 18.02.2020 у справі № 918/335/17

Справа за позовом Фермерського господарства «Ім. Шевченка» в особі ліквідатора арбітражного керуючого Ткачука Д. В. до членів ФГ «Ім. Шевченка» фізичних осіб про визнання права власності на врожай в межах справи про банкрутство ФГ «Ім. Шевченка»

Велика Палата Верховного Суду звертає увагу на те, що після ухвалення оскаржуваних судових рішень законодавство було змінено, зокрема 21 жовтня 2019 року набрав чинності Кодекс України з процедур банкрутства від 18 жовтня 2018 року № 2597-VIII.

Частина друга статті 7 Кодексу України з процедур банкрутства визначає підсудність спорів одному господарському суду, який акумулює усі майнові вимоги за участю боржника.

Таким чином, з огляду на положення законодавства України, чинного на момент розгляду справи Великою Палатою Верховного Суду, розгляд усіх майнових спорів, стороною в яких є боржник у справі про банкрутство, повинен відбуватися саме і виключно господарським судом, у провадженні якого перебуває справа про банкрутство, в межах цієї справи.

Така правова позиція відповідає висновкам Великої Палати Верховного Суду, викладеним у її постановках від 15 січня 2020 року у справі № 607/6254/15-ц (провадження № 14-404цс19), від 28 січня 2020 року у справі № 50/311-б (провадження № 12-143гс19), відступати від яких правових підстав немає.

Критерії визначення порядку розгляду спорів за участю боржника щодо якого відкрито провадження у справі банкрутство

Господарський суд, у провадженні якого перебуває справа про банкрутство, в межах цієї справи вирішує такі спори, **стороною в яких є боржник**:

- всі майнові спори, стороною в яких є боржник;
- спори з позовними вимогами до боржника та щодо його майна;
- спори про визнання недійсними результатів аукціону;
- спори про визнання недійсними будь-яких правочинів, укладених боржником;
- спори про повернення (витребування) майна боржника або відшкодування його вартості відповідно;
- спори про стягнення заробітної плати;
- спори про поновлення на роботі посадових та службових осіб боржника;
- спори щодо інших вимог до боржника.

Щодо визначення предметної підсудності спорів за позовом боржника про визнання протиправним та скасування податкового повідомлення- рішення

Стаття 7 Кодексу України з процедур банкрутства

Справа № 905/2030/19 (905/1159/20) за позовною заявою ПАТ «Геркулес» до ГУ ДПС у Дніпропетровській області про визнання протиправним та скасування податкового повідомлення- рішення. Ця справа передана КГС ВС відповідно до частин п'ятої, шостої статті 302 ГПК України на розгляд ВП ВС з метою вирішення виключної правової проблеми у застосуванні статті 7 КУзПБ щодо визначення предметної підсудності розгляду спорів за позовом осіб, щодо яких відкрито провадження у справі про банкрутство, до податкового органу про визнання протиправним та скасування податкового повідомлення- рішення.

Щодо розгляду справ за немайновими позовами боржника, які не підлягають вартісній оцінці поза межами/в межах справи про банкрутство

Стаття 7 Кодексу України з процедур банкрутства

Справа № 916/585/18 (916/1051/20) за позовом Товариства з обмеженою відповідальністю "Французький бульвар-Еліт" до Акціонерного товариства "Альфа-Банк", Товариства з обмеженою відповідальністю "Автостайл", реєстратора Іскрова О. В., Одеської обласної філії КП "Центр державної реєстрації" про визнання протиправним та скасування рішення реєстратора, скасування записів про право власності та визнання недійсним договору купівлі-продажу.

Ця справа передана КГС ВС відповідно до частини п'ятої статті 302 ГПК України на розгляд ВП ВС з огляду на наявність у цій справі проблематики, яка має значення для забезпечення розвитку права та формування єдиної правозастосовчої практики щодо застосування частини другої статті 7 КУзПБ, під час розгляду позовів боржника, які не підлягають вартісній оцінці, однак їх вирішення може вплинути на майновий стан боржника (в т.ч.: щодо визнання недійсними правочинів, в яких боржник не є стороною; щодо скасування рішення про державну реєстрацію права; щодо поновлення записів про право власності у відповідному реєстрі тощо).

Щодо можливості укладення мирової угоди у справі про банкрутство після введення в дію Кодексу України з процедур банкрутства

Постанова КГС ВС від 09.07.2020 у справі № 910/26972/14

На відміну від Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», що передбачав можливість укладення мирової угоди у справі про банкрутство з наслідками прощення (списання) заборгованості кредиторів, які не давали згоди на таке прощення (списання) своїх боргів, та відповідну процедуру укладення такої угоди від імені кредиторів комітетом кредиторів боржника (статті 77–82 цього Закону в останній редакції до моменту втрати ним чинності 20 жовтня 2019 року), у КУзПБ, введеному в дію на момент розгляду 2 грудня 2019 року спільної заяви про затвердження мирової угоди, такої судової процедури банкрутства, як мирова угода, та порядку її укладення не встановлено.

Щодо порядку набуття статусу кредитора у справі про банкрутство

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 16.07.2020 у справі № 910/4475/19
Статті 45, 47 Кодексу України з процедур банкрутства

Особа набуває статусу конкурсного кредитора (сторони, учасника провадження у справі про банкрутство) з повним обсягом процесуальної дієздатності (в тому числі правом оскарження судових рішень) за сукупності таких умов:

- подання до господарського суду письмової заяви з вимогами до боржника, а також документів, що їх підтверджують, протягом 30 днів з дня офіційного оприлюднення оголошення про відкриття провадження у справі про банкрутство (ч. 1 ст. 23 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», ч. 1 ст. 45 КУзПБ);
- розгляд господарським судом заяви конкурсного кредитора у попередньому засіданні суду (ч. 6 ст. 23, ст. 25 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», ч. 6 ст. 45, ст. 47 КУзПБ);
- визнання вимог такого кредитора, що формалізується у судовому рішенні господарського суду – ухвалі (ч. 6 ст. 23, ст. 25 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», ч. 6 ст. 45, ст. 47 КУзПБ).

Ухвала про відкриття провадження у справі про банкрутство має наслідком зміну порядку задоволення вимог заставодержателя майна боржника, у зв'язку з чим є судовим рішенням, яке ухвалено про права та інтереси цієї особи, що надає заставодержателю право заперечувати у підготовчому засіданні відкриття провадження у справі про банкрутство боржника з наділенням у такому разі заставодержателя процесуальними правами учасника у справі про банкрутство – щодо подання клопотань, надання доказів тощо, а відповідно – і процесуальним правом на оскарження ухвали про відкриття провадження у справі про банкрутство в розумінні ч. 1 ст. 254 ГПК України.

Відповідно до абзацу першого частини шостої статті 45 КУзПБ кредитор має право отримувати від розпорядника майна інформацію щодо вимог інших кредиторів. Такий кредитор може подати розпоряднику майна, боржнику та суду заперечення щодо визнання вимог інших кредиторів.

Щодо визначення розміру вимог забезпеченого кредитора до майнового поручителя, який не є боржником в основному зобов'язанні

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 04.02.2021 у справі № 904/1360/19

Стаття 45 Кодексу України з процедур банкрутства

1. Тлумачення абзацу третього частини другої статті 45 КУзПБ у взаємозв'язку з положеннями статей 572, 575, 589 ЦК України, статей 7, 11, 17, 18 Закону України "Про іпотеку" та статей 12, 19, 28 Закону України "Про заставу" свідчить, що вимоги забезпеченого кредитора, якщо інше не обумовлено договором застави (іпотеки) та немає заяви такого кредитора про повну чи часткову відмову від забезпечення, до майнового поручителя, який не є боржником в основному зобов'язанні, є забезпеченими в цілому незалежно від облікової оцінки заставного (іпотечного) майна визначеної сторонами в договорі застави (іпотеки).
2. Кінцева вартість заставного (іпотечного) майна для цілей проведення розрахунків із забезпеченим кредитором формується в момент його реалізації.
3. Застава (іпотека) припиняється, а вимоги забезпеченого кредитора вважаються погашеними у разі реалізації предмета застави (іпотеки) з дотриманням вимог КУзПБ.

Щодо визначення розміру грошових вимог кредитора у результаті встановлення рішенням суду заборгованості у доларах США за кредитним договором

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 16.10.2018 у справі № 902/1151/15

Стаття 45 Кодексу України з процедур банкрутства

Системний аналіз положень статей 1, 2, 23 Закону про банкрутство (в редакції від 22.12.2011) дає підстави для висновку, що у разі коли зобов'язання боржника визначені в іноземній валюті, склад і розмір грошових вимог кредиторів визначаються в національній валюті за курсом такої валюти, встановленим Національним банком України на дату подання кредитором заяви з грошовими вимогами до боржника.

Щодо можливості оскарження контролюючим органом рішень у справах про банкрутство

Постанова КГС у складі ВС від 15.10.2020 у справі № 910/16477/19
Стаття 34 Кодексу України з процедур банкрутства

У разі відкриття провадження у справі про банкрутство відповідно до положень частини шостої статті 34 КУзПБ скаргник (апелянт) оскаржуючи судові рішення місцевого господарського суду, як контролюючий орган, має дотримуватись порядку набуття статусу кредитора, визначеного Кодексом, та довести факт порушення учасниками провадження у справі його прав та обов'язків.

Щодо кола осіб, які мають право вимагати визнання недійсними результатів аукціону з продажу майна банкрута, проведеного з порушенням вимог закону

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 02.10.2019 у справі № 5006/5/396/2012

Статті 73, 74 Кодексу України з процедур банкрутства

Отже, вимагати визнання недійсним результатів аукціону, проведеного з порушенням вимог закону, можуть боржник (зокрема арбітражний керуючий від імені боржника), кредитори, зареєстровані учасники аукціону, особи, які вважають себе власниками майна, що виставляється на аукціон.

Інші особи, які бажали взяти участь в аукціоні, але не були зареєстровані і, відповідно, не змогли бути його учасниками, не мають права оскаржувати результати аукціону шляхом пред'явлення вимоги про визнання недійсними результатів аукціону.

Вирішуючи питання про спосіб захисту інтересу осіб, які бажали взяти участь в аукціоні, слід мати на увазі, що оспорювання результатів аукціону не призводять до захисту цього інтересу. Дійсно, у разі коли особа не змогла взяти участь або перемогти в аукціоні, визнання недійсним результатів аукціону саме по собі взагалі не поновлює її прав, адже її правове становище внаслідок визнання аукціону недійсним не змінюється. Тому застосування такого "способу захисту" на вимогу учасника, інтерес якого порушений, є неприпустимим.

Відповідальність організатора аукціону перед особами, які не змогли взяти участь або перемогти на аукціоні, передбачена у статті 53 Закону. Це і є належним способом захисту правомірного інтересу цих осіб. Водночас слід мати на увазі, що право на стягнення штрафу мають лише ті особи, які намагалися взяти участь та перемогти на аукціоні.

Скасування арешту на майно боржника в справі про банкрутство накладене судом іншої юрисдикції

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 16.10.2018 у справі № Б-50/112-09

Стаття 59 Кодексу України з процедур банкрутства

Накладення арештів на майно боржника чи інших обмежень щодо розпорядження майном боржника, визнаного банкрутом, задля забезпечення приватноправових інтересів третіх осіб має тягнути за собою скасування таких арештів чи інших обмежень щодо розпорядження майном боржника.

Господарський суд, в провадженні якого перебуває справа про банкрутство, наділений процесуальними повноваженнями скасовувати арешт або інші обмеження щодо розпорядження майном боржника, накладені судами інших юрисдикцій задля забезпечення приватноправових інтересів третіх осіб.

Щодо виникнення обов'язку зі сплати будь-яких податків і зборів (обов'язкових платежів), нарахованих з моменту визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 19.01.2021 у справі № 916/4181/14

Стаття 59 Кодексу України з процедур банкрутства

З дня визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури у нього не виникає обов'язку зі сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), які були нараховані за період після визнання боржника банкрутом, оскільки положеннями частини першої статті 38 Закону про банкрутство, які аналогічні за змістом положенням частини першої статті 59 КУзПБ, передбачено підставу для припинення обов'язку боржника, якого визнано банкрутом, щодо обчислення та сплати податків і зборів (обов'язкових платежів). Самостійне подання ліквідатором звітності до податкового органу не є винятком з цього правила.

Щодо поняття «спір про право» у справах про банкрутство

Стаття 39 Кодексу України з процедур банкрутства

Постанова КГС ВС від 23.06.2020 у справі № 910/1067/19

Суд апеляційної інстанції дійшов вірного висновку про те, що в цьому випадку достатнім є сам факт наявності спору про право, результати вирішення якого можуть вплинути на заявлені вимоги кредитора.

Як вірно встановлено судом апеляційної інстанції та не заперечується сторонами, станом на 17.03.2020 справи №910/15888/17 та №910/1802/19 перебувають у провадженні Північного апеляційного господарського суду та їх розгляд наразі триває, що в свою чергу підтверджує помилковість висновків місцевого господарського суду про відсутність спору про право, і як наслідок, свідчить про передчасність відкриття судом першої інстанції провадження у справі про банкрутство.

Постанова КГС ВС від 13.08.2020 у справі № 910/4658/20

Відсутність спору про право, в розрізі процедури банкрутства, полягає у відсутності неоднозначності у частині вирішення питань щодо сторін зобов'язання, суті (предмету) зобов'язання, підстави виникнення зобов'язання, суми зобов'язання та структури заборгованості, а також строку виконання зобов'язання тощо.

Методом встановлення таких фактів є дослідження господарським судом відзиву боржника, заслуховування пояснень представника боржника або дослідження Єдиного реєстру судових рішень, відомості з якого відкритими та загальнодоступними, на предмет наявності на розгляді іншого суду позову боржника до ініціюючого кредитора з питань, що зазначені вище.

Верховний Суд зауважує, що заперечення боржника щодо вимог заявника у вигляді позову (предметом якого є оспорення боржником обставин, на яких ґрунтуються вимоги кредитора), який подано до суду до подання заяви кредитора про відкриття провадження у справі про банкрутство беззаперечно свідчить про наявність спору про право, у розумінні положень частини шостої статті 39 Кодексу України з процедур банкрутства.

При цьому, Верховний Суд зауважує, що у суду першої інстанції під час проведення підготовчого засідання відсутня можливість вирішення такого спору про право, що в свою чергу пов'язано з особливостями позовного провадження, як то пред'явлення позову, можливості подання зустрічного позову, складу учасників справи у позовному провадженні, прийняття позовної заяви до розгляду та відкриття провадження у справі, а також диспозитивністю господарського судочинства тощо.

Щодо поняття «спір про право» у справах про банкрутство (продовження)

Постанова КГС ВС від 03.09.2020 у справі № 910/16413/19

На момент звернення ТОВ "Фінансова компанія "Капітал Джірінг" із заявою про відкриття провадження у справі про банкрутство (20.11.2019) та на час винесення ухвали суду першої інстанції про відкриття провадження у справі про банкрутство від 11.12.2019 вимоги кредитора ТОВ "Фінансова компанія "Капітал Джірінг" свідчили про наявність спору про право, який підлягав вирішенню у порядку позовного провадження, оскільки вимоги кредитора ґрунтуються, зокрема, на рішенні Ржищівського міського суду Київської області від 03.04.2019 у справі № 374/82/19 про стягнення з боржника заборгованості, яке оскаржувалось в апеляційному порядку.

Щодо припинення провадження у справах про банкрутство боржників, стосовно яких прийнято рішення про приватизацію

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 12.11.2019 у справі № 10/1106
Стаття 2 Кодексу України з процедур банкрутства

Господарські суди, які здійснюють провадження у справах про банкрутство боржників, якими є державні підприємства та/або господарські товариства, більше ніж 50 відсотків акцій (часток) яких прямо чи опосередковано належать державі, щодо яких прийнято рішення про приватизацію, повинні враховувати обов'язкову вимогу законодавця та застосувати імперативні вимоги частини 5 статті 12 Закону України "Про приватизацію державного і комунального майна" (окремо або разом з нормою пункту 4-3 розділу X "Прикінцеві та перехідні положення" Закону про банкрутство) щодо припинення (закриття) провадження у таких справах у разі прийняття компетентним органом рішення про приватизацію державного підприємства-боржника на будь-якій стадії провадження у справі, незалежно від того, яка судова процедура банкрутства застосовується до боржника і на яких стадіях розгляду перебуває ця справа про банкрутство (розпорядження майном, санація, ліквідація).

Для прийняття рішення про закриття/припинення провадження у справі про банкрутство боржника відповідно до частини п'ятої статті 12 Закону України "Про приватизацію державного і комунального майна" необхідним і достатнім є встановлення судом на підставі поданих сторонами доказів у справі обставин належності Державі Україна прямо або опосередковано частки акцій цього боржника, що перевищує 50 відсотків акцій, та чинності (на момент ухвалення відповідного судового рішення) прийнятого стосовно боржника рішення про приватизацію.

Обставини здійснення процедури приватизації об'єкта боржника законодавцем до уваги не беруться.

Щодо припинення провадження у справах про банкрутство через відсутність предмета спору

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 10.12.2019 у справі № 906/1290/15

Стаття 96 Кодексу України з процедур банкрутства

Предметом провадження у справі про банкрутство є досягнення легітимної мети, визначеної Законом про банкрутство, яким встановлено умови і порядок відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом та застосування ліквідаційної процедури з метою повного або часткового задоволення вимог кредиторів.

Отже, наявність встановленого законом обмеження щодо застосування до боржника, який не був виключений з переліку об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації, процедур санації або ліквідації (частина четверта статті 96 Закону про банкрутство), неукладення впродовж тривалого строку мирової угоди в процедурі розпорядження майном у цій справі та відсутність у зв'язку з наведеним успішного завершення процедури банкрутства боржника позбавляє можливості досягнення легітимної мети Закону про банкрутство.

Щодо процесуальних наслідків закриття провадження у справі про банкрутство

Постанова судової палати з розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС від 20.01.2021 у справі № 5017/2833/2012

Положення частини п'ятої статті 12 Закону України "Про приватизацію державного і комунального майна" є безумовними та не ставлять обов'язковість припинення провадження у справі про банкрутство в залежність від наявності будь-яких умов.

Припинення/закриття провадження у справі про банкрутство не припиняє прав та обов'язків учасників справи, які виникли в цих процедурах, та не призведе до унеможливлення вжиття заходів для повернення майна з огляду на те, що судовий захист порушеного права особи не обмежується лише розглядом справи про банкрутство та спорів, стороною в яких є боржник, в межах справи про банкрутство.

У разі закриття/припинення провадження в справі про банкрутство, розгляд спорів, стороною в яких є боржник, у межах справи про банкрутство завершується їх розглядом по суті суддею, якому були передані такі справи автоматизованою системою документообігу суду, з ухваленням відповідного судового рішення, що узгоджується з принципом "незмінності складу суду", задля недопущення створення для сторін перешкод у реалізації права на судовий захист і загрози сутності гарантованого Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод права сторін на доступ до суду та ефективний засіб захисту упродовж розумного строку.

Судова практика щодо застосування процедур неплатоспроможності фізичних осіб

Постанова КГС у складі ВС від 24.09.2020 у справі № 910/2629/20
Статті 115, 116 Кодексу України з процедур банкрутства

Обов'язок боржника авансувати винагороду арбітражного керуючого до звернення з відповідною заявою до суду встановлено КУзПБ, і подання доказів авансування є обов'язковою умовою, визначеною статтею 116 зазначеного Кодексу. При цьому ані КУзПБ, ані інші діючі норми чинного законодавства не передбачають права боржника бути звільненим від авансування винагороди арбітражному керуючому при поданні такої заяви, а також умов, за яких суд може відстрочити, розстрочити чи звільнити заявника від здійснення авансування винагороди арбітражному керуючому.

Судова практика щодо застосування процедур неплатоспроможності фізичних осіб

Постанова КГС у складі ВС від 23.11.2020 у справі № 922/1734/20
Статті 115, 116 Кодексу України з процедур банкрутства

Зважаючи на юридичну природу винагороди арбітражного керуючого, звільнення від її сплати не вплине на баланс інтересів держави та заявника у справі, оскільки є лише платою суб'єкту незалежної професійної діяльності за виконання ним своїх обов'язків. Водночас звільнення заявника від авансування такої винагороди на етапі подання заяви позначиться на балансі інтересів боржника та арбітражного керуючого, позбавивши останнього права на своєчасне отримання винагороди в останній день кожного календарного місяця виконання ним повноважень (абзац п'ятий статті 3 КУзПБ). Жодних положень, умов та підстав, за яких суд може відстрочити, розстрочити або звільнити заявника від здійснення авансування винагороди арбітражному керуючому чинним законодавством України не передбачено.

Судова практика щодо застосування процедур неплатоспроможності фізичних осіб

Постанова КГС у складі ВС від 10.09.2020 у справі № 902/227/20
Статті 115, 116 Кодексу України з процедур банкрутства

Пунктом 1 частини другої статті 115 КУзПБ встановлено, що боржник має право звернутися до господарського суду із заявою про відкриття провадження у справі про неплатоспроможність у разі, якщо розмір прострочених зобов'язань боржника перед кредитором (кредиторами) становить не менше 30 розмірів мінімальної заробітної плати. Перелік підстав, визначених частиною другою статті 115 КУзПБ для порушення провадження у справі про банкрутство фізичної особи, не є вичерпним, оскільки пунктом 4 частини другої зазначеної статті передбачено можливість "існування інших обставин, які підтверджують, що найближчим часом боржник не зможе виконати грошові зобов'язання чи здійснювати звичайні поточні платежі (загроза неплатоспроможності)".

Метою законодавця при введенні процедури банкрутства фізичних осіб було створення правового механізму, який дозволить фізичній особі – боржнику реструктурувати свої боргові зобов'язання та перевести їх з іноземної валюти у національну валюту України, для унеможливлення негайної реалізації житла фізичних осіб, переданого в іпотеку банкам за валютними кредитами. Отже, така процедура є спеціальною та має застосовуватися переважно щодо інших процедур звернення стягнення на іпотечне майно у випадку ініціювання боржником провадження у справі про банкрутство.

Судова практика щодо застосування процедур неплатоспроможності фізичних осіб

Постанова КГС у складі ВС від 01.10.2020 у справі № 910/17501/19
Стаття 121 Кодексу України з процедур банкрутства

У разі відкриття провадження у справі про неплатоспроможність фізичної особи, на рухоме (нерухоме) майно якої звертається стягнення за її зобов'язаннями перед третіми особами, переважному застосуванню підлягають приписи частини четвертої статті 121 КУзПБ щодо задоволення вимог кредиторів (стягувачів) за рахунок заставного майна боржника в межах провадження у справі про неплатоспроможність. Винятками із спеціального регулювання порядку задоволення вимог кредиторів за рахунок майна боржника згідно з частиною четвертою статті 121 КУзПБ є два випадки: якщо на момент відкриття провадження у справі про неплатоспроможність виконавче провадження перебуває на стадії розподілу стягнутих з боржника грошових сум, у тому числі одержаних від продажу майна боржника; якщо майно перебуває на стадії продажу з моменту оприлюднення інформації про продаж.

Справи на розгляді судової палати для розгляду справ про банкрутство КГС у складі ВС у 2021 році

Справа № 922/3369/19 – щодо можливості перегляду в касаційному порядку ухвал про відсторонення арбітражних керуючих (стаття 28 КУзПБ).

Справа № 910/24368/14 - щодо уточнення висновку стосовно встановлення вичерпного переліку осіб, які можуть оспорювати результати аукціону з продажу майна боржника (статті 73, 74 КУзПБ).

Справа № 914/2618/16 – щодо умов застосування обмежувальних заходів (заборон) щодо відчуження майна, яке підлягало продажу (реалізації) у ліквідаційній процедурі у справі про банкрутство, а також з питань наслідків застосування цих заходів для проведення аукціону (торгів) з реалізації майна боржника у ліквідаційній процедурі у справі про банкрутство.

Справа № 905/1923/15 – щодо питання застосування абзацу 2 частини шостої статті 41 КУзПБ, якою передбачено, що задоволення забезпечених вимог кредиторів за рахунок майна боржника, яке є предметом забезпечення, здійснюється лише в межах провадження у справі про банкрутство (автоматичне припинення мораторію після спливу 170 днів).

Справа № 904/7905/16 – щодо застосування статті 42 КУзПБ під час вирішення питання про визнання недійсними правочинів, укладених до введення в дію КУзПБ.

Справа № 1-24-7-5/297-06-7817 – щодо застосування положень пункту 2 розділу III "Прикінцеві та перехідні положення" Закону України "Про визнання таким, що втратив чинність Закон України "Про перелік об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації" для закриття провадження у справі про банкрутство державного підприємства, щодо якого процедуру санації застосовано до набрання чинності з 20.10.019 цим Законом та про необхідність уточнення питання поширення приписів зазначеного вище пункту 2 Закону, на державні підприємства (у тому числі казенні підприємства, або акціонерні товариства, у статутному капіталі яких частка державної власності перевищує 50 відсотків), які не були включені до переліку об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації, і щодо яких не ухвалювалось рішення про приватизацію.

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!